

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 20:

Forslag til folketingsbeslutning om tiltag mod vold i familien.

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 11/12 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Efter beslutningsforslaget fra Kristeligt Folkeparti opfordres regeringen til inden 1. januar 2003 at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de nødvendige administrative ændringer med henblik på at mindske volden i familien.

Tiltagene skal omfatte mulighed for at bortvise en voldelig ægtemand/samlever fra det fælles hjem for at forhindre fremtidige overgreb, etablering af flere rådgivnings-, behandlings- og botilbud til voldelige mænd samt mulighed for psykologbehandling som alternativ til fængselsstraf i visse sager om vold i familien.

Kl. 17.50

Det er meget centralt for regeringen at gøre en indsats for de svageste grupper i samfundet. Personer, der udsættes for vold i familien, hører også til denne gruppe, og ofte er der tale om meget sårbare og belastede familier. Derfor må vi også være meget opmærksomme på at sikre de bedste muligheder for at forebygge og bekæmpe volden og for at sikre og støtte familien, også børnene, når der er begået vold.

Jeg kan oplyse, at en tværministeriel arbejdsgruppe om vold mod kvinder allerede er i fuld gang med at udarbejde forslag til en styrket indsats mod voldelige overgreb på kvinder i familien. Det er planen, at regeringen i løbet af foråret fremlægger en samlet handlingsplan til bekæmpelse af vold mod kvinder. De initiativer, der lægges op til i beslutningsforslaget, indgår i overvejelserne i den tværministerielle arbejdsgruppe. Hvad konklusionerne bliver, er det imidlertid endnu for tidligt at sige.

Herudover vil jeg gerne pege på, at Socialministeriet som led i den samlede indsats allerede har igangsat to projekter om henholdsvis vold i familien og psykosocialt læringsprogram for mænd med voldeligt adfærdsmønster.

Det første projekt sigter på at etablere en mere helhedsorienteret indsats over for vold i familien, bl.a. ved at forbedre samarbejdet mellem krisecentrene og de sociale myndigheder og styrke uddannelsen af de professionelle aktører på området.

Det andet projekt sigter på at udvikle og afprøve et læringsprogram for voldelige ægtemænd, der skal ændre deres adfærd med hensyn til brug af vold.

Jeg vil også nævne, at kriminalforsorgen har særlige behandlingsprogrammer til indsatte i fængslerne, der skal forebygge vold efter løsladelse. Det drejer sig om flere programmer, men bl.a. det såkaldte »anger management« og »cognitive skills«.

En central del af beslutningsforslaget går som nævnt ud på, at der skal være mulighed for at kunne bortvise en voldelig ægtefælle eller samlever fra hjemmet for at forhindre fremtidige overgreb. Det er jo typisk, at der er tale om voldelige ægtemænd, som slår deres koner eller børn.

Med de nuværende ordninger har de forurettede kvinder og børn mulighed for at søge hjælp på landets ca. 40 kvindecentre, hvor der bliver draget omsorg for dem og de kan være i sikkerhed for deres ægtemand. Jeg vil ikke afvise, at denne ordning kan suppleres af muligheden for at bortvise den voldelige ægtemand fra hjemmet. En sådan ordning har man, som det beskrives i forslaget, haft i Østrig siden 1997, og erfaringerne herfra vil naturligvis blive inddraget i den tværministerielle arbejdsgruppes overvejelser.

Jeg synes imidlertid, at vi i lyset af problemets komplekse karakter bør overveje det nøje, inden vi i givet fald indfører østrigmodellen i